Р Е Ш Е Н И Е
№ 45650

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **18** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 156 – 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Управителят на „МАКРО ТРАНС БГ“ ЕООД е оспорил пред Съда РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002225000559-091-001/02.09.2025 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърден с Решение № 1420/17.11.2025 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ - С., при ЦУ на НАП.

Дружеството - жалбоподател, посредством упълномощения юрисконсулт: поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионния акт; освен заключението на съдебно-счетоводната експертиза, прието без оспорване, други доказателства за насрещно доказване не ангажира; представена е допълнително писмена защита, която по същество преповтаря изложените в жалбата тези, като цитира (коментира) заключението на експертизата не се различава съществено от жалбата; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък (л. 173).

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, позовавайки се на изложените в решението мотиви; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на възнаграждението за юрисконсулта на дружеството; представени са писмени бележки по съществото на спора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от доказателствата по делото следното.

Процесната, повторна ревизия на „Макро транс БГ“ ЕООД е възложена с издадени от компетентен орган по приходите заповеди, в изпълнение Решение № 107/03.02.2025 г., с което

директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е отменил предходния РА за същите данъчни периоди: от м. 12.2023 г., до м. 03.2024 г. по ЗДДС. Съставен е ревизионен доклад (л. 37 от делото), срещу който не е подадено възражение. Издаден е процесният РА № Р-22002225000559-091-001/02.09.2025 г., (л. 110), с който, в тежест на дружеството са начислени допълнителни задължения за ДДС, в размер на 758 536 лв. и лихви - 32 790, 04 лв., като непризнато право на приспадане на данъчен кредит, във връзка с всички, издадени от „АМАЯ БГ“ ЕООД фактури, с предмет „резервни части, гуми, течност за чистачки, различни видове обезмаслители и консумативи“. Правото на ДК е отречено в резултат на извършен с РД подробен анализ и съпоставяне на факти и обстоятелства, за обосноваване на извод, за липса на реални доставки и участие в данъчна измама. С Решение № 1420/17.11.2025 г. директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е потвърдил акта изцяло.

През ревизираните периоди дейността на „Макро транс БГ“ ЕООД е свързана с извършване на международен товарен автомобилен транспорт с наети автомобили, ремонтна база и транспортен офис.

Фактите и обстоятелствата, въз основа на които органите по приходите и ответникът са обосновали изводите си, са установени и обобщени в резултат на подробно описаните в РД процесуални действия.

Основният спор се ограничава до оценяване доказателствената тежест и стойност на анализираните писмени документи и обстоятелства, с оглед на това, дали „Амая БГ“ ЕООД, от чието име са издадени процесните фактури действително е доставило процесните стоки, респ. – посочените от това дружество предходни доставчици, на които също са извършени насрещни проверки разполагали ли са с такива стоки. На тези въпроси ревизиращите органи по приходите и ответникът са отговорили отрицателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

В съдебното производство, свързано с оспорване на ревизионен акт доказателствената тежест е разпределена съобразно общото правило, по смисъла на чл. 170, ал. 1 АПК и т. 32 от решението по дело С-414/10, т.е. – в условията на насрещно доказване жалбоподателят дължи да опровергае, посредством всички допустими доказателствени средства констатациите на ревизиращите органи по приходите.

В настоящото съдебно производство на практика защитата на дружеството се изчерпи с изготвянето на съдебна-счетоводна експертиза, на което юрисконсултът – процесуален представител охотно се пзовава в писмената си защита. Дружеството – жалбоподател не преодоля дефицита на доказателства, по отношение на т. нар. „пряк доставчик“, съответно на неговите „доставчици“.

Експертното заключение Съдът кредитира изцяло, доколкото потвърждава признатите и от органите по приходите констатации, относно счетоводството на „Макро транс БГ“ ЕООД и допълнително изяснява факти.

Правото на приспадане данъчен кредит с процесния РА не е признато като редовно упражнено, съответно – дискредитирана е доказателствената стойност на представените документи, както следва.

Анализирайки представените от „Макро транс БГ“ ЕООД справки от счетоводни регистри, главни книги и оборотни ведомости ревизиращите органи установили, че: всички части и консумативи са изписвани директно на разход, по дебита на счетоводна сметка 601 „Разходи за материали“, без да са заприходявани по дебита на материалните сметки от група „30“; предадените количества консумативи, голяма част от тях на едни и същи шофьори не съответства на документираните,

извършени доставки и не е възможно същите да бъдат вложени или изразходвани за обслужването на съответните МП още с доставката им. От „Амая БГ“ ЕООД са представени: договор за поръчка, от 30.09.2022 г., според който дружеството се задължава да осигурява периодично и своевременно снабдяване на „Макро транс БГ“ ЕООД с резервни части, консумативи, автомобилни гуми и аксесоари за МПС; заявки и приемо-предавателни протоколи, както и договори с предходни доставчици „Петров техно“ ЕООД, „Поли норд“ ЕООД и „Никар плюс“ ЕООД; оборотна ведомост, аналитичен регистър на счетоводни сметки 304, 401, 411, 421, 4531, 4532, 501, 604, 605, 702; копия на фактури, стокови разписки между прекия и предходните доставчици. Според писмените обяснения от управителя на „Амая БГ“ ЕООД след постъпване на заявка от жалбоподателя стоките му се доставят франко склада, на адрес [населено място] [улица] [улица], с транспорт и за сметка на предходните доставчици, приемат се от представител на ревизираното лице, което установява видовете и количествата на доставените стоки и се подписва в приемо-предавателен протокол.

В тази връзка и вещото лице потвърждава, че: (отговори на въпрос 1 и въпрос 6) „закупените резервни части и консумативи от доставчик „АМАЯ БГ“ ЕООД са счетоводно отразени при жалбоподателя, като текущ разход за основната дейност на дружеството по счетоводна сметка 601“Разходи за материали“)изцяло вложени и употребени към момента на придобиването); не е налице аналитична отчетност (в нарушение разпоредбите на СС 2 – Отчитане на стоково материалните запаси), относно заприхождаване на съответни стоки/материали, консумативи и тяхното изписване при влагане в конкретно МПС; касае се за огромни количества стоки, материали и консумативи, закупувани ежедневно, които по счетоводни данни, без аналитична отчетност по вид и количество не могат да бъдат установени; счетоводната отчетност на жалбоподателя не дава възможност за съпоставка на фактическата със счетоводната наличност на закупените стоки, както и тяхното последващо движение и влагането им в ремонтни дейности; по всички фактури подробно описани в констативната част „Макро транс БГ" ЕООД е упражнил право на пълен данъчен кредит; по счетоводни данни не се установява влагането на закупените от дружеството части, гуми и консумативи по процесните фактури в извършените ремонти и поддръжка на превозните средства, с които „Макро транс БГ“ ЕООД е извършвало дейност; косвено, относно влагането на резервните части може да се съди от двустранно подписаните приемо-предавателни протоколи за предадените части, констативните протоколи за извършените ремонти, сервизни карти, издадени от „Дас груп 2000“ ЕООД, съдържащи данни кое МПС и ППС е ремонтирано, кога и какви части са вложени; по отношение на влагането на консумативите са представените вътрешни приемо-предавателни протоколи, чрез които същите са предавани по опис от управителя на „Макро транс БГ" ЕООД, на водачите на МПС“.

По отношение представените двустранно подписани приемо-предавателни протоколи органите по приходите отчели, че: е записано само „гр. С.“, без информация за място на предаване на стоките; на стоковите разписки не е записано място на съхранение на стоките (точен обект и точен адрес); нито една от заявките не е подписана, а върху всяка от тях е отбелязано, че е направена електронно и е валидна без подпис и печат; електронна кореспонденция или други документи, доказващи кое лице от страна на „Макро транс БГ“ ЕООД е изготвяло заявките, кога и как са изпращани, не са представени от проверяваното дружество и от жалбоподателя; липсата на тези реквизити е от съществено значение за установяване на достоверността на представените приемо-предавателни протоколи и наличието на реално прехвърляне собствеността върху стоките към крайния клиент „Макро транс БГ“ ЕООД.

Относно разплащанията по процесните доставки вещото лице потвърждава абстрактно твърдението на оспорващото дружество, че е в брой, съгласно представени фискални бонове към

фактурите и хронологичен регистър на сметка 501 “Каса в лева“. Ревизиращите органи по приходите обаче са изложили нарочни мотиви за недоказано извършване на разплащания, а именно: „според данните от информационната система на НАП „Амая БГ“ ЕООД няма и никога не е имал активна банкова сметка, а фискално устройство, регистрирано за „Обект за ТЕ с части и принадлежности за автомобили и мотоциклети“, на адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 202; проверката на посочения адрес, документирана с Протокол № 2105431/24.06.2024 г. не установила наличие на касов апарат в обекта; няма данни и доказателства къде е извършвано приемането и съответно предаването на паричните средства и от кои лица; от представения регистър на счетоводна сметка „501“ е установено наличието на отразени плащания на една и съща дата, което означава фиктивно разделяне на плащанията, с оглед чл. 3, ал. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брои, а реално плащането е само едно и многократно надвишава 10 000 лв.

На посочените като предходни доставчици на „Амая БГ“ ЕООД дружества „Ноли норд“ ЕООД, „Петров техно“ ЕООД и „Никар плюс“ ЕООД били извършени насрещни проверки. Представени са: копия на фактури и стокови разписки към „Амая БГ“ ЕООД, за които е установено, че са отразени в подадени справки- декларации по ЗДДС и дневници за продажби за съответните периоди; копия на договори за поръчка, сключени с „Амая БГ“ ЕООД, както и договори с един и същи предходен доставчик – „Александър Македонски 20“ ЕООД, който, по данни от информационната система на НАП е декларирал покупки от „рисковите доставчици“ „Алвенда“ ЕООД и „Абасто“ ЕООД, които обаче не са декларирали покупки на стоки през съответните периоди. Констатациите по отношение „доставчиците“ на „Амая БГ“ ЕООД са послужили като основание на ревизиращите органи да обобщят, че фактурите, издадени от „Амая БГ“ ЕООД на „Макро транс БГ“ ЕООД не документират реални доставки и настъпило данъчно събитие, защото: нито жалбоподателят, нито доставчикът му, както и предходните нему доставчици са представили годни доказателства, относно: изпълнителя; складови и стокови разписки, приемо-предавателни протоколи и др., съдържащи всички реквизити, доказателства за реално извършен транспорт на стоките от обект на доставчика, до обект на получателя; документи за извършени плащания в брой ,от които да е видно място на плащане, лицето, на което са предадени парите; доказателства за извършено проучване надеждността на доставчика, как и с кого са осъществявани контактите, кога, как и с кого са договаряни условията на сделките. От страна на „Ноли норд“ ЕООД, „Никар плюс“ ЕООД и „Петров техно“ ЕООД не са представени доказателства да са получили плащания за доставки към „Амая БГ“ ЕООД. Извършената проверка на адресите, посочени в представените от „Макро транс БГ“ ЕООД пътни листове за извършен превоз с автомобил „Р. К.“, рег. [рег.номер на МПС] и водач В. А. не установила обект (склад и/или друго съоръжение), ползвано от същото дружество. За тези фактури и ответникът е заключил, че „са включени във верига от рискови доставчици“, понеже: в подадените справки декларации по ЗДДС „доставчиците“ на „Амая БГ“ ЕООД не са посочили никакви покупки на стоки, които съответно да са продали на „Амая БГ“ ЕООД; изложената схема, при която прекият доставчик „Амая БГ“ ЕООД купува авточасти и консумативи от три различни дружества, които поръчват доставките си от едно и също лице, е лишена от икономическа логика и сочи, че издадените фактури са включени във верига от рискови доставчици, в които последният не декларира покупки; сочените за предходни доставчици дружества имат данъчни задължения в огромни размери и са дерегистрирани по ЗДДС, след при установени обстоятелства по чл. 176 с.з. - по инициатива на органи по приходите, като мярка срещу извършване на данъчни измами“.

Съдът споделя като цяло мотивите на ревизиращите органи по приходите и на ответника.

Практическият смисъл на данъка върху добавената стойност (косвен, многофазен и некумулативен данък) е да бъде начисляван във връзка с конкретна доставка и да бъде включен еднократно в крайната цена. Облагането само на добавената стойност се постига, чрез приспадане на данъчен кредит от страна на получателя на съответната доставка. Условията, които следва да изпълни данъчен субект, претендиращ право на данъчен кредит са изброени алтернативно в чл. 71 ЗДДС. ЗДДС и Директивата за ДДС предпоставят реализирането на правото на приспадане на ДК от наличието на доказателства за действително извършена престация - доставка на стока, както е в случая. Само издаването/наличието на данъчна фактура, която да отговаря от формална страна на изискването за реквизити и да е отразена в счетоводството на „доставчика", и в това на получателя не е достатъчно, за да бъде изпълнен фактическият състав на материалноправните норми. С други думи, преценката за наличието на реално осъществена доставка е неотменимо и задължително изискване за упражняване правото на данъчен кредит. Извършването на такава преценка е резултат от внимателен анализ на установените в хода на ревизията факти и съпоставянето им с обективната действителност, т.е. – с конкретния вид на документираните услуги. Това е направено с процесния ревизионен акт, респ. с ревизионния доклад. Според характера и предмета на фактурираните доставки, на изследване подлежи, както действителната възможност на „доставчика" „Амая БГ" ЕООД да доставя периодично огромния брой авточасти и консумативи, така и обстоятелството, дали е извършено прехвърляне владението (собствеността) върху стоките, което предполага доказателства за: транспортирането им, съхраняването им, макар и временно, до влагане в конкретен товарен автомобил. Несъмнено констатацията за липсата на кадрова и материална обезпеченост не може да служи като единствен аргумент за нереалност на доставка, но данните за такава са от съществено значение при съвкупния анализ на доказателствата. Формалната доказателствена стойност на представените документи (договори, приемо-предавателни протоколи), представляващи частни, свидетелстващи документи, които нямат материална доказателствена сила е дискредитирана от издателите на РА и от ответника, по причини и с доводи, изложени по - горе. Сами по себе си само тези документи и фактурите не са достатъчни да обосноват извод, че стоките действително са доставени от „А. БГ: ЕООД, което предполага да са разполагали с тях. В приемо-предавателните протоколи, съставени между „доставчика" и ревизираното дружество, както и в издадените от последното „вътрешни протоколи" за предоставяне материали на шофьорите, не са индивидуализирани резервни части, като вид и наименование, както и гуми. За отчитане разходите за материали, представляващи стоково-материални ценности липсват разходооправдателни документи, обосноваващи предоставянето им и влагането в съответните товарни автомобили. В контекста на изложеното Съдът също приема, че „Макро транс БГ" ЕООД целенасочено е участвало в измамна схема за превратно упражняване право на приспадане на ДДС за ДДС, за което са налични многобройни преки и косвени доказателства, обосноваващи такъв извод. Голяма част от представените счетоводни документи, договори и протоколи, изхождащи от различни дружества са еднотипни, вероятно изготвяни на едно място. Установено е от ответника (Решение № 1420/17.11.2025 г.) и не бе оспорено, че по данните от Търговския регистър: „Амая БГ"

ЕООД („пряк доставчик“ на ревизираното лице), „Никар плюс“ ЕООД, единственият „подизпълнител“ „Александър Македонски 20“ ЕООД и неговите „предходни доставчици“ „Алвенда“ ЕООД и „Абасто“ ЕООД са декларирали един и същи адрес за кореспонденция - в [населено място], на [улица], ет. 2, офис 202; „Ноли норд“ ЕООД („предходен доставчик“) е регистрирано на един и същ адрес на управление с „Макро транс БГ“ ЕООД; управителят на „Ноли норд“ ЕООД Б. М. А. е управител и на „Макро транс БГ“ ЕООД до 05.07.2022 г.; управител на последните две дружества по веригата - „Алвенда“ ЕООД и „Абасто“ ЕООД през ревизираните периоди е Н. Я. А.; С. Р. С.-В., за която се сочи, като служител по трудов договор с „Амая БГ“ ЕООД да е присъствала при предаването на авточастите от това дружество, на представител на ревизираното дружество, впоследствие (считано от 19.12.2023 г.) е вписана като управител и едноличен собственик на „Макро транс БГ“ ЕАД.

Според т. 1 от диспозитива на решението по дело № C-18/13 („М. пен“), Директивата за ДДС „не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, *въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално, тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната им документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на* ***измама*** *и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама…*“. В основата на отговорите на отправени преюдициални въпроси, относно приложението на Директивата за ДДС стои условието, „да са изпълнени предвидените в директивата процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане, и в частност - условието данъчнозадълженото лице да притежава фактура, която удостоверява *действителното извършване на доставката на стоки*”. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че ревизиращите органи по приходите надлежно са установили обективните обстоятелства, предвид подробно анализираните факти, въз основа на които може да бъде направено обосновано заключение за това, че издателят на процесните спорни фактурите – „Амая БГ“ ЕООД не е осъществил доставки към „Макро транс БГ“ ЕООД“ ЕООД, понеже *„не е разполагал с необходимите персонал, материали и активи, разходите за доставки не са били оправдани в счетоводната му документация“*. Получателят на данъчна фактура не е задължен да доказва наличие на технически и кадрови ресурси на доставчиците си (в този смисъл решенията по дела C-324/11 и по съединени дела C-80/11 и C-142/11), но в негов интерес е да докаже положителния факт на извършване на документираните с фактурите доставки. В случая този положителен факт не е доказан от дружеството жалбоподател, което не опровергава констатациите на ревизиращите органи по приходите. Дефицитът на доказателства за това, че т. нар. „пряк доставчик“ и/или сочените като негови „доставчици“ дружества са разполагали с

практически възможности да извършват редовни, периодични доставки на авточасти за товарни камиони и консумативи за тях представлява косвена индиция за обратното.
В заключение: Ревизионен акт № Р-22002225000559-091-001/02.09.2025 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С. е издаден от материално компетентни органи по приходите, които са спазили изискванията за форма. Ревизионното производство е проведено и приключило в съответствие с регламентираните в ДОПК процесуални правила. Актът е обоснован и законосъобразен.
Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 161, ал. 1, изр. трето и изр. четвърто ДОПК, вр. чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ го определя в размер на 230 евро.
Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето, изр. четвърто ДОПК, Административен съд София - град, 14–ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от „МАКРО ТРАНС БГ“ ЕООД, против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002225000559-091-001/02.09.2025 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърден с Решение № 1420/17.11.2025 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ - С., при ЦУ на НАП, относно начислените задължения за ДДС, в общ размер на: главница – 758 536 лв. и лихви - 32 790, 04 лв.
ОСЪЖДА „МАКРО ТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 230 (двеста и тридесет) евро.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването, за което е дължима държавна такса, в размер на 869, 20 евро, внесена по сметката на касациония съд.

СЪДИЯ: